

КЛИНИЧКИ ЦЕНТРА

NAJBOLJE
medicinske sestre
na svetu

JELENA ĐUROVIĆ

Najsrećnija sam kad život pobedi

Tek kad počnete da radite, shvatite da je jedno učiti o bolestima, a nešto sasvim drugo držati na rukama čoveka koji umire. Gubitak svakog pacijenta sam otpatila. Kako sam sticala sigurnost u sebe, bilo je malo lakše. Ali nikada se nisam navikla na umiranje, priča

Jelena Đurović (42) iz Beograda, glavna medicinska sestra Kabineta za farmakološke testove na Odeljenju za kardiologiju Poliklinike Kliničkog centra Srbije. Zbog svoje posvećenosti poslu, osmeha i lepe reči za svakoga, omiljena je sestra među pacijentima.

Bila je đak generacije, maštala o molekularnoj biologiji, ali ju je put odveo na Višu medicinsku školu u Zemunu.

– Godine koje su usledile bile su teške, pa sam se zaposlila sa srednjom medicinskom školom kad sam apsolvirala. Neizmereno se divim mladim ljudima koji se odluče da rade i studiraju jer znam koli-

ko je meni bilo teško da iz noćne smene idem na ispitu – priča.

Njeno prvo radno mesto bilo je u Urgentnom centru, na kardiologiji. Posao u koronarnoj jedinici najveća je škola koju je prošla. Tamo, kaže, stižu pacijenti na ivici života i smrti.

– Tu naše znanje i spretnost imaju presudnu ulogu. Saznanje da nečiji život zavisi od mene prestravilo me je, ali, na sreću, imala sam divne koleginice koje su uvek bile spremne da mi pomognu.

Najsrećnija je uvek kad pobedi život. Često se dešava da stigne pacijent u kritičnom stanju, a ceo tim, čiji je i Jelena važan deo, uspe da ga oživi.

– To su trenuci zbog kojih vredi raditi ovaj preteški posao – kaže.

Pošto je ispekla zanat u koronarnoj jedinici, prelazi u kardio-hirurški šok, gde ostaje godinu dana. Tu je zatiče bombardovanje.

– Najstrašniji trenutak u mojoj karijeri bio je onaj kada je pogođen Generalštab. U tom trenutku sedela sam

pored pacijenta koji se borio za život.

A onda je saznala da je u drugom stanju, baš pošto su je slučajno slikali rendgenom dok je pridržavala pacijenta koji nije mogao da stoji.

– Dala sam otkaz uz obećanje da ću se vratiti posle porođaja ako me još budu želeli.

Srećom, jesu. Danas je Jelena ispunjena na svim poljima. Ima svoje dve devojčice, Aleksandru (15) i Anitu (10), supruga Milana, a s njima su i kuca Beki i dve raspevane papagajke tigrice.

S jednakom posvećenošću i dalje radi težak, odgovoran, slabo plaćen i nedovoljno cenjen posao medicinske sestre na kardiologiji Poliklinike Kliničkog centra. Daje se poslu baš kao i prvog dana, uvek puna empatije i razumevanja za bolesnika i njegove bližnje. Jedino danas, posle skoro 20 godina rada, straha više nema.

– Znam kada, kako i šta treba da uradim u svakom trenutku i napokon mogu da uživam u svom poslu bez straha. ●

Željka, Jelena i Marica rade težak stresan, odgovoran, a slabo plaćen i malo cenjen posao. No to im ne smeta da ga rade ljudski

Jelenu Đurović svi pacijenti vole

MARICA PIVLJANIN

Nema panike, pacijent mora da se oseća sigurno

Marica Pivljanin (41), glavna medicinska sestra u Kabinetu za ergometriju i stresnu ehokardiografiju u Poliklinici Kliničkog centra Srbije, odmerena je, staložena, spretna. Nikada ne podiže ton i ne paniči, ma koliko da je situacija pred njom teška i stresna. Njene kolege kažu da bi, kad bi se razboleli, voleli da ih Marica leči. Zato što je sigurna u sebe, pa se čovek uz nju oseća kao da ništa ne može da mu se desi.

– Ma koliko pacijent bio ugrožen, zdravstveni radnik ne sme da pokaže strah, paniku i nesigurnost. Morate da smirite bolesnog čoveka, da mu ulijete poverenje, da mu izmamite osmeh. Tek onda znate da ste svoj posao obavili kako treba – kaže Marica.

Rođena je u Guči, a Srednju medicinsku školu završila

je u Čačku. Nakon toga došla je u Beograd, gde je 1992. upisala Višu medicinsku školu.

Njena želja za znanjem ne prestaje. Prošle godine upisala je specijalističke studije na Visokoj zdravstvenoj školi strukovnih studija i sve postiže iako je udata i ima Ognjena (7) i Petra (5).

U Kliničkom centru Srbije Marica počinje da radi 1995. godine. I ona se kalila na najtežim odeljenjima ove klinike. Prvo Maričino radno mesto bilo je u Urgentnom centru, na kardiologiji. Posao u koronarnoj jedinici doneo joj je, kao i Jeleni, neprocenljivo iskustvo.

– Tu sam naučila kako se kontrolišu sopstvena osećanja. Nema čoveka kog bol i patnja ne uznemire i ne potresu, ali to ne sme da te preplavi. To istripiš kako znaš i umeš. ●

ŽELJKA BUDIMIĆ

Uteha leči koliko i medicina

Da se blagost i optimizam prodaju, Željka Budimić (37), medicinska sestra u Dnevnoj kardiološkoj bolnici Poliklinike Kliničkog centra Srbije, sigurno bi bila bogata žena. Njoj osmeh ne silazi s lica, postao je njen zaštitni znak.

Kod Željke nikada nije bilo dileme, ona je oduvek znala da će biti medicinska sestra. Završila je Medicinsku školu u Podgorici, a u prestonicu dolazi pre 12 godina.

– Obožavam svoj posao. Smatram da imam najlepší poziv na svetu i srećna sam zbog toga. Trudim se da uvek budem ljubazna, nasmejana i da svojim pacijentima pružim utehu. Osmeh i lepa reč puno znače i lek su za dušu – priča.

Kolege za Željku imaju samo reči hvale. Kažu da

svoj posao obavlja savesno i odgovorno, sa puno ljubavi i požrtvovanja.

– U Dnevnoj bolnici na Kardiologiji primamo pacijente za koronarografiju, pomoću koje se vidi stanje na krvnim sudovima. Takvi pacijenti su često uznemireni i uplašeni, pa im treba pristupiti veoma pažljivo. Treba biti psiholog, ali pre svega voleti ljude.

A kad se završi Željkin dan u bolnici, ona žuri kući, gde je čekaju sin Aleksa (16) i kćerke Jovana (14) i Milica (2,5).

– Kada me kod kuće dočekaju deca, ne osećam umor, nego nastavljam dalje sa divnim obavezama mame. Porodica mi daje snagu da idem dalje, da se svakog jutro na vratima sestrinske sobe pojavim s osmehom na licu. ●

Željka zna da smiri svakog pacijenta

